

I.

EEN BEDEVAART NAAR MÖHRA.

(25 Junij 1861)

EEN WOELIG STATION.

In der Luft thut ká Wöklá,
Ká Windlà án'n Ruck,
Heit kann m'r d'n Himmel
In die Agh'n geguck'!

— Zoo, Micheltje, ge schijnt ook al niet van donkere dagen te houden; groot gelijk, man, een heldere ziel, een helder oog, een heldere hemel.

Goed, dat de man er niet bijvoegde: „een helder gezigt,” want het zijne was zoo zwart besmoezeld, als 'k er in een smidse nog ooit een had gezien. Toch had dat gezigt mij meer aangetrokken dan menige blank gewaschen tronie, en bedrogen had het mij niet: 't was een aartsfidele kerel, wiens handdruk ik nog voel. Wat een zegen, dat olifanten grasetende dieren zijn en kerels als boomen een hart plegen te hebben als een kind. Ik ben overtuigd, dat de Cykloop mij met één neep vermorzeld zou hebben; maar de man had geen kwaad in zijn ziel; hij scheen nog wel in zijn schik, dat een mijnheer zoo'n praatje met hem maakte, en als hij mij den rook van de *echt-holländische Cigarre*, die 'k hem gegeven had, in 't gezigt blies, lachte hij bij elken trek, zoo als — ja zoo als een leeuw ongeveer lagchen moet als hij regt in zijn humeur is.